

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Hoe Leauthier het leven verstond.

Leauthier was een schoenlapper. Niet een brave schoenlapper, die zijn best doet om kapotte schoenen zo te herstellen dat hun eigenaars er nog een hele poos op kunnen voortlopen. Neen, een schoenlapper die de schoenen saboteerde. Om de zaak van zijn baas te ondermijnen en zijn wraak tegenover de «sales bourgeois» te koelen. Want Leauthier was anarchist. Hij trachtte de «Père Peinard»,

de «R é v o l t e» en de «Revue anarchiste» te lezen. Maar wat hij daarvan in zich opnam, kon hij niet verteren. Leauthier had geen opvoeding gekregen, en was buitendien een gepatenteerde luiyaard. Een obsessie spookte voortdurend in hem : met zijn els een «bourgeois» van kant maken. Maar vooraleer «de man van de daad» te worden wou hij er eens goed het zijne van nemen.

Op 12 November 1893 zet Leauthier zich bij een van de netjes

gedekte tafels van het restaurant Marguery te Parijs neer. Een fijne bestelling: gebraden kwakkels, toast met ananas, alles met champagne-nieuwijn overgoten. Leauthier likt duimen en vingers af. Dan komt het ogenblik dat hem de rekening wordt voorgelegd en dat hij verklaart geen duit rijk te zijn.

De eigenaar van de zaak, de heer Marguery, doet hem opmerken, dat, wanneer men op droog zaad zit, men water en geen champagne drinkt. Waarop Leauthier uitdagend antwoordt: «De bourgeois drinken er wel!»

— Mogelijk, maar zij betalen wat zij drinken!



— Ja, maar met het geld dat zij gestolen hebben! snauwt Leauthier hem toe.

Marguery maakt er korte metten mee. Hij grabbelt Leauthier bij zijn kraag, en met een flinke trap onder zijn achterwerk, werpt hij hem de straat op. 't Geschiedt zo snel en die houding is zo krachtdadig dat Leauthier er helemaal door van streek is en niet eens de tijd vindt om de restaurateur met de elen, die hij in de vuist geklemd houdt, neer te steken.

's Anderendaags begeeft hij zich naar de Bouillon Duval, gelegen op de Avenue de l'Opéra. Andermaal bestelt hij een fijne maaltijd, doet zijn buikske te goed, stelt vast dat een heer, gedecoreerd en in een goed pak gestoken, naast hem gezeten is. Hij staat op en ploft de onbekende zijn elen in volle borst. Het slachtoffer is de minister van Servië, de heer Georgewitsj. Als hij zulks verneemt kookt Leauthier van vreugde over. Hij heeft een gezant getroffen! En hij gaat zich gevangen geven.

Als hij voor het Hof van Assisen terecht staat, beweert hij, dat het niet zijn inzicht was te doden. Op 24 Februari 1894 wordt hij voor altijd naar de galeien verwezen.

Henry en Vaillant zijn de dandy's van de anarchie geweest. Met Leauthier komt die anarchie in het straatvuil terecht. Niet langer wordt de hoogdravende taal van een Henry gesproken, wel de boeven taal, wel het «argot». Met beide eerst genoemden hebben wij met de mooipraters van de extremistische leer te doen, met de opruiers van meetings. Met Leauthier bevinden wij ons tegenover de enkeling uit 't gros van de manschappen, de toehoorders, die hun hersenen volproppen met gemeenplaatsen, die haat opkroppen in hun koud hart en die de mannen van de misdadige daad zullen worden.

Voor de Assisen is de houding van Leauthier juist het tegenovergestelde van wat de houding van Henry is geweest. Hij verweert zich, verzekert dat hij niet het inzicht had te doden, keert de rug naar het Hof toe, koppig als een kind dat de maan in een emmer water niet krijgt, en verkondigt banale en niets om het lijf hebbende theorieën.

Die theorieën, die hij niet eens onthouden kan, heeft hij opgetekend op een rol papier, die hij met schrille stem afleest, af en toe door een hoestbui onderbroken.

De laatste zinsnede die hij aldus uitkraamt is bewaard gebleven:

— Ik zou, moest ik tegenover een kind staan, wenen, ik schrik voor een hagedis terug maar met een glimlach zal ik naar de guillotine gaan. Leve de sociale omwenteling! Leve de anarchie!

Leauthier werd naar Guyana vervoerd. Maar men had niet met hem afgedaan. Hij trachtte te ontvluchten en smeedde met enige andere veroordeelde misdadigers een plan om te ontsnappen.

Onder zijn medeplichtigen bevond zich de beruchte jonge Simon, bekend als Biscuit, die de bijzonderste handlanger was geweest van Ravachol. Maar het ganse opzet mislukte. Een der mannen, in wie zij hun vertrouwen gesteld hadden, verried gans het opzet.

Toen kwam het tot een gevecht tussen de bewakers en de gevangenen. Vuurschoten knalden en Leauthier viel dood neer. Verschillende medeplichtigen werden later terechtgesteld.

Het lied was uit!



HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Onderwege hadden zij de twee dienstboden ontmoet, die de dokter had uitgezonden, en waren met hen naar het kasteel gekomen, beurtelings de gewonde dragend.

Intussen waren enige mensen ze tegengekomen, en uit nieuwsgierigheid gevolgd; het was een luidruchtig vragen en antwoorden geweest, en daaruit was al het gerucht gesproten, dat de dokter tot in de eetzaal had gehoord. Men kan denken, hoe de gevoelige man aangedaan was. Hij bracht aanstonds de gewonde te bed, ontkleedde hem voorzichtig en onderzocht de wonde. Simon was getroffen in zijn schouder en had veel bloed verloren, doch de wonde was niet dodelijk, daar de kogel niet diep in het vlees was gedrongen. Had men de ongelukkige onmiddellijk kunnen bijstaan, dan ware het niet zo erg geweest, maar thans was hij door het bloedverlies uitgeput.

Terwijl de heer Meert hem verzorgde, werd de deur van de slaapkamer geopend en de Deken van Aalst trad binnen.

— Ach, heer Deken, zegde de dokter, de lijder aanduidend, heb de goedheid onze vriend de H. Olie toe te dienen, want hem berechten is onmogelijk.

Onmiddellijk voldeed de geestelijke aan dit verzoek. Toen hij dit gedaan had, begaf hij zich naar de slaapkamer van de kasteelvrouw.

Nauwelijks was de priester vertrokken of de dokter bespeurde een merkbare beterschap in de toestand van Simon Peres. Misschien was het een opbeuring vóór de dood, zoals het meermaals geschiedt!

Na de lijder zo goed mogelijk te hebben verpleegd, en zich al de bijzonderheden van de plaats, waar men de gewonde had gevonden te hebben doen verhalen, bleef de geneesheer enige tijd in diepe overweging; een zeker soort van wantrouwen maakte zich van hem meester en, zonder de oorzaak te kennen, die hem inwendig beroerde, overwoog hij dat, indien de toezichter genas, het nog enige tijd kon aanlopen, vooraleer hij volkomen te been zou zijn. Jonkheer van Heverboom en Simon Peres waren geen vrienden; Hendrik kon iedere dag naar het kasteel terugkeren, en hij vreesde dat zijn vriend er dan niet meer in veiligheid zou zijn.

Hij nam een spoedig besluit en de menslievende heer deed de gekwetste, die nu gerust scheen te slapen, voorzichtig op een matras naar zijn eigen woning overbrengen.

Intussen was de middag sinds lang voorbij; de geneesheer begaf zich nogeens naar de kamer van zijn overleden nicht en meende de Deken aldaar aan te treffen, doch deze was sinds lang vertrokken. De dokter bezag nogmaals met innig medelijden het bleke aanzicht van de dode en, na een kortstondig gebed, verliet hij de kamer en tevens het kasteel, om zich naar de plaats te begeven, waar men de gekwetste Simon Peres had gevonden.

Aan het huisje gekomen, dat hij zeer wel kende, zag hij dat de grond daar nog doorweekt was van bloed.

Hij doorzocht oplettend het struikgewas en de heesters, zonder ergens een spoor van worsteling te ontdekken; hij strekte echter zijn navorsingen nog verder uit.

Simon Peres was een goed schutter. Men had zijn karabijn naast hem gevonden, en dokter Meert meende in de omtrek een getroffen nachtdief te zullen vinden, doch zijn navorsingen bleven vruchteloos.

— Men zal Simon verraderlijk hebben getroffen, zegde de dokter tot zichzelf, en in de val zal zijn karabijn losgebrand zijn.



Simon Peres.

Daar deze veronderstelling zeer aannemelijk was, kwam hij tot dicht bij het huisje en schreed op de aardeweg, toen de indrukken, die de paarden van de twee moordenaars met hun hoeven in de weke aarde hadden veroorzaakt schielijk zijn aandacht wekten.

Hij zag nu duidelijk dat er paarden tot aan de deur van het huisje waren geweest, maar niet verder; dat deze van de heerbaan waren gekomen, daar kon hij niet aan twifelen, alsook dat zij in dezelfde richting waren wedergekeerd.

Maar hij bemerkte niet dat de paarden in het huisje hadden gestaan.

— Die twee ruiters zullen twee soldaten geweest zijn, zegde hij: zij hebben Simon voor een kwaaddoener gehouden en zullen op hem gevuurd hebben.

(Wordt vervolgd)